

излѣзе отъ мазето и ги покани да седнатъ на пейката.

— Дѣдо Кръстане, — заговори кехаята, — войниците нѣма да сѣдатъ, защото бързатъ. Дошли сж въ село да взематъ добитѣкъ, когото ще откаратъ и колятъ за храна на войската. Ще ни дадешъ едно даначе или теленце.

— Даначетата, Генчо, продадохме лани. Теличка имамъ една, — отговори дѣдо и гласътъ му затрепера, като че ще заплаче.

— Ехъ, нея ще вземемъ.

— Бива ли така, бе Генчо? — замоли се дѣдо. — Съ що ще облажа децата на Коста? Знаешъ го кжде е.

— Нуу, — изкрѣска единиятъ отъ войниците, изгледа дѣда страшно и посочи камшика си.

Нѣмаше що да прави дѣдо. Той влѣзе въ обора, отвърза Сжбка и подаде юларя на Генчо. Войниците кимнаха глави и потеглиха напредъ, а следъ тѣхъ Генчо и Сжбка.

— Дий! Дий! — викаше той и теглѣше колкото сили имаше телицата, обаче, тя не мръдваше.

— Хайде, хайде, — подкани я дѣдо и я потупа по гърба. Тя пакъ не мръдна.

Отъ обора Латинка заплака като дете. Сжбка ѝ отговори съ жално мукане, което никога нѣма да забравя. Прощаваха се майка и дъщеря, които никога нѣма да се видятъ.

Войниците станаха нетърпеливи. Тѣ почнаха да ритатъ горката Сжбка, да я тикатъ, за да я изкаратъ вънъ на улицата, ала тя не мръдна нито крачка. Тогава единъ отъ тѣхъ скръцна съ жби, извади ножа отъ ножницата и почна да мушка добичето, гдето завърне. Сжбка пѣшкеше, огъваше се, повдигаше глава да види, сякашъ, какъ тече кръвта отъ ранитѣ ѝ и се струполи на земята. Тогава войниците поискаха отъ дѣда вжже. Той имъ даде. Превързаха Сжбка презъ плешкитѣ и съ викове, ритане и мушкане съ ножа, я изправиха на треперящитѣ ѝ крака.

Латинка непрестанно мукаше. Отговаряше ѝ едва чуто майка ѝ.

Най-после я изведоха на улицата и подкараха кой знае за кжде.